

[Inger Merete Nordentoft.]

rejste til England og forlod sin unge ven, det nuværende ærede medlem hr. Frode Jakobsen, at det ærede medlem i dag vender sin politiske kompliment mod Christmas Møllers modpol i det konservative folkeparti, den højtærede udenrigsminister.

Hulheden i det ærede medlems politiske argumentation viser sig også, når det ærede medlem i dag skal fremføre Europarådets gode gerninger, og han så vender sig mod Schumanplanen og Plevenplanen, om hvilke han siger — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Den såkaldte Plevenplan er en videreførelse af en af Europarådets resolutioner, vedtaget på forslag af Churchill i august 1950“.

for da jeg under debatten om Europarådet her i tinget den 28. juni 1949 advarede mod Churchills planer om Europarådet som et led i den kapitalistiske verdens aggressionspolitik overfor Sovjetunionen, udtalte det ærede medlem hr. Frode Jakobsen:

„Det er også rigtigt, som den højtærede udenrigsminister fastslår, at Churchill ikke spillede en så dominerende rolle, som det ærede medlem ønskede at give det udseende af, og det gælder både Europabevægelsen og naturligvis i endnu højere grad Europarådet i Strasbourg.“

Nu nævnes med stolthed, at Churchill gennem Europarådet har fået fremmet sin idé om en Europahær. Det er altså gået, som jeg sagde, at Europarådet er blevet et instrument for den aggressionspolitik, som Churchill her i Europa står som udtryk for.

Også når det ærede medlem siger, at store lande som Frankrig så lidenskabeligt søger en større enhed i Europarådet, klinger det hult, når man ved — og det ærede medlem ved det —, at Frankrigs kommunistiske parti ved valget til den franske nationalforsamling den 7. juni i år fik 5 038 693 stemmer, næsten en million eller 25 pct. mere end det næststørste parti, på et valggrundlag, hvis tredje punkt lød: afslutningen af en fredstraktat med et afmilitariseret, forenet, demokratisk og fredeligt Tyskland. Mon den franske regerings hældning mod Europarådet ikke snarere er et håbløst forsøg på at stemme op mod den modstand mod Frankrigs officielle politik, disse mange millioner stemmer er udtryk for. Det er ikke det franske folks interesser, Schuman arbejder for.

Det ærede medlem forsvarer våben til tyskerne, som han indrømmer er noget af

det mest upopulære i Danmark i dag, med følgende ord:

„Det gælder om at se sagen i den store sammenhæng. Er man tilhænger af udviklingen fremad mod større enhed i Europa eller ej? Siger man ja, er det næste spørgsmål: Kan Tyskland undværes heri? Nej, Europa uden Tyskland er et lemlæstet Europa.“

Må jeg spørge, om det ærede medlem mener, at et Europa med et oprustet Vesttyskland er et helt, et sundt Europa? Mener det ærede medlem, at et Europa med et delt Tyskland er et helt og sundt Europa? Er det altoverskyggende problem for Tysklands naboer ikke at få et forenet Tyskland på Potsdamerklæringens grundlag?

Det ærede medlem ser en garanti for Vesttysklands demokrati i, at Vesttyskland sluttes til Europarådet og dets konvention om menneskerettighederne, hvis sidste paragraf er beskyttelse mod vilkårlig formuekonfiskation. Det er måske derfor, vestmagterne allerede nu har givet den vesttyske sværindustri tilbage til de amerikanske monopolkapitalisters tyske kartelpartnere, for det er jo det, der er sket ved den såkaldte Schumanplan. Den 18. april 1951 undertegnedes af Vesttysklands, Frankrigs, Italiens, Belgiens, Hollands og Luxembourgs udenrigsministre i Paris en overenskomst om oprettelse af en europæisk kul- og stålorganisation. På denne måde er det lykkedes den amerikanske kapital at smelte Frankrigs jernværksindustri sammen med Ruhrs kul- og jernindustri, som amerikanerne i besættelsesårene har skabt en endnu mægtigere infiltration i, end de havde i Hitlertiden. Planen er da også oprindelig amerikansk, omend først fremlagt af Adenauer, der i marts 1950 kom med et forslag om en økonomisk alliance mellem Vesttyskland og Frankrig. Den 9. maj 1950 foreslog den franske udenrigsminister, at man skulle forene kul- og jernindustriene, unddrage dem de respektive regerings suverænitet og i stedet for stille dem under et fællesorgans kontrol. Den 5. juni 1950 godkendte USAs udenrigsdepartement i en speciel erklæring ovennævnte landes planer om at slå deres sværindustrier sammen. Siden har USA ved forskellige lejligheder presset på for at få planen gennemført så hurtigt som muligt. Som bekendt har England været modstander af planen, som ikke kan undgå at undergrave Englands økonomiske og politiske position i Ruhr, ja, på det europæiske kontinent, idet det er et led i planen, at det internationale organ